

ZIMZALABIM

Era una nit fosca i tempestuosa. La pluja copejava la finestra amb força. Poc a poc, vaig començar a notar-me estranya. Pàl·lida, em vaig despertar tot obrint els ulls observant el vidre que tenia davant. La llum va parpellejar i es va apagar, sumint l'estança a la foscor total. Vaig sentir un calfred que corria per la meua esquena mentre buscava el telèfon per fer servir la llanterna. No tenia el mòbil. La llum del llamp va revelar unes figures borroses a través de la finestra i com xiuxiuejant paraules incomprensibles que es barrejaven en una total *voragine* una veu aliena i esgarrifosa que semblava que deia *zimzalabim* omplia la meua ment. Era el vent que udolava com un llop afamat. El cor em batejava amb força mentre intentava entendre què em passava i on era. A cada llamp, els meus ulls reflectien una por elèctrica i un pànic indescriptible. Em sentia atrapada, veient el meu reflex al vidre que tenia just damunt. L'espai era fred i la pressió a l'aire insuportable. Angoixada, vaig començar a cridar dins l'aclaparador silenci. El murmuri del vent havia cessat per uns minuts, i el terror que m'assetjava es va començar a dissipar. Trèmula, em preguntava si l'horror aguaitava en alguna altra part més. Era dins d'un taüt. Només veia el sostre blanc i el reflex dels llamps que de tant en tant il·luminaven la fosca estança. Cap soroll a fora. Res no s'escoltava a l'exterior. Respirava, tot i que pensava que en algun moment l'oxigen s'acabaria. Vaig començar a posar-me nerviosa. Hiperventilava. Lluitava per fer-me sentir. Ningú no em podia escoltar, ningú no venia a socorre'm. Picava amb les mans, amb els punys, amb els genolls, els colzes, els peus contra el vidre que tenia damunt. No hi cabia. Se'm feia petit l'espai reduït on era el qual impedia moure'm. Havia de restar estirada, perquè era la postura correcta per no desesperar més. Intentava tranquil·litzar-me, ja que sabia que si evitava l'esforç potser l'oxigen aguantaria més. En reduiria el consum. Potser l'endemà quan vinguessin a obrir la sala de vetlla encara estaria amb vida i me'n sortiria. Imaginava la sorpresa dels qui m'havien plorat pensant que tot ja s'havia acabat, recordant els dies magnífics i meravellosos idealitzats pel desig de no deixar-los morir. Contradictòriament, tot i que tancada dins del taüt, estava viva. El cor em batejava, el podia sentir a les puntes dels meus dits, al meu pit, al meu coll. Empassava saliva. Pensava com resistir, com continuar lluitant per la meua vida, sense defallir en la lluita.

Com havia arribat fins allà? Lo millor seria adormir-me. Si em despertava ja seria un altre dia, si no em despertava seria allò que diuen ...una mort dolça. Aclucava els ulls. El món s'obria a la meva ment. Recordava eclècticament moments que se'm barrejaven. I jo tancada en aquella caixa que s'embafeva amb el meu alè. Hi passava la mà, com quan s'entelava el vidre del cotxe al ploure. Si almenys hagués tingut el mòbil... hagués pogut trucar, donar senyals de vida... però res. Portava la faldilla negra de tul, un jersei blanc i l'americana negra de ratlla diplomàtica. Sense sabates. Sentia calfreds de tant en tant. Altres moments estava suada, amerada de suor. Em treia l'americana, me la tornava a posar. Tapada amb el llençol blanc de ras amb puntes de dins del taüt. No parava de moure'm contràriament al que em calia per consumir el mínim d'energia possible. Havia de restar immòbil. Estava atrapada no només dins del taüt sinó també dins meu, del meu raonament i del meu sentiment. La lògica de la raó deia una cosa mentre que l'instint en deia una altra en una batalla constant. Què farien amb mi? Per què no havien donat els meus òrgans tal i com jo ho havia previst? M'incinerarien? Acabaria dins d'un potet bonic repartida a dies entre els uns i els altres fins llençar les cendres prop d'un arbre, una planta, al riu o, al mar? Què en volien fer de mi? No volia anar apilada i emparedada al cementiri, ni tampoc soterrada. Veia unes flors que sobresortien per la banda dreta del taüt, era un ram d'una dotzena de roses vermelles. M'hagués agradat que en vida algú me les hagués regalat podent sentir l'aroma que tenen les roses fresques. Ara, ni tan sols m'arribava el seu perfum... qui les hauria portades? Qui m'hauria vingut a veure? De què parlarien de mi a fora mentre jo estava dormint? Quines anècdotes, quins records es fixarien en la memòria dels que m'apreciaven? Per què ningú no s'havia adonat que no estava morta? Per què fins i tot jo estava pensant com si ja fos morta? Quina bogeria! Allò era una absurditat! Tornava a picar amb totes les meves forces intentant empènyer el vidre fins a trencar-lo, però els meus intents eren inútils. Repassava allò que no volia deixar morir. Allò que em mantenia més viva. Tot passava com si fos una pel·lícula pel meu record. Com podia estar amb la meva ment tan activa si estava dins d'un taüt? Quina contradicció la vida! Què hi feia allà? Ni tan sols ho podia recordar. Em mancava l'oxigen. M'ofegava viva a la foscor, dins d'aquella caixa de fusta de roure polida. No em quedava altra opció que resignar-me a esperar l'hora en què tornarien a obrir la funerària per celebrar la cerimònia.

A quina hora obririen la funerària? Vindria algú abans d'hora? Quin seria el marge de temps abans d'obrir? Mitja hora? quaranta cinc minuts? una hora? Podria aguantar sense asfixiar-me? O finalment acabaria deixant-me vèncer per una mort dolça en quedar-me adormida? Els minuts passaven lents, ni tan sols m'havien posat el rellotge. Qui s'hauria quedat amb el meu comptapasses? La percepció del temps era tan relativa... potser volia accelerar tant el temps que encara el percebia més lent. Recordava el lema que tant m'agradava: live, love, smile. Sí, havia estimat, havia viscut, havia somrigut, però en aquell moment, tot el passat no em semblava suficient. Em mancava més temps. Dins meu quelcom moria, tot i que dins meu quelcom cridava també per renéixer. Quina llàstima... ara tothom pensava que estava morta. Amb lo viva que estava dins del taüt. Em resignava a sentir lentament el pas del temps. Carpe diem. Fora plovia. Hi havia la llum de la lluna. Tronava. De tant en tant, es veia la llum elèctrica d'algun llamp. En la penombra jeia en aquell llit de la mort. Ni fet a mida. Com a les pel·lícules de por, totes les forces tel·lúriques s'havien activat. Si m'acabava de veritat, em tornaria pols al cap de pocs dies. Els cucs se m'anirien menjant a poc a poc. M'aniria desfent per dins, els meus òrgans s'assecarien, hi hauria fins i tot teranyines. Quins animals viurien dins meu? I la meva sang s'absorbiria? La meva pell es retrauria i la meva carn desapareixeria poc a poc, menjada per qui sap què... Què generaria el meu cadàver? Quedaria el crani amb les dents? Què en farien dels meus ossos? A la vora de qui em posarien de veïna per fer-me companyia al cementiri? Tot i que estant morta ... no sentiria la soledat... A quina hora vindria l'endemà el capellà? I l'enterramorts? Em serrarien els dits per emportar-se les joies que m'havien posat? M'estiraria la cadeneta del coll? Em robaria les arracades de tu i jo de la meva primera comunió? Havia escoltat històries de l'enterramorts del poble del meu padrí que feia aquestes coses. L'havien enxampat tot i que va sortir ràpid de la garjola ja que la seva germana el va fer passar per boig. A mi em farien el mateix? la sensació claustrofòbica anava augmentant atrapada en aquell espai sinistre, fosc i estrany. Em sentia abandonada de tota dissort, sense parar d'imaginar-me conscient i inconscient un final fatídic, tràgic, i trist. Tenia por, tot i que la intentava enganyar, enganyant la ment, dissimulant el pànic, el desassossec, l'angoixa... Cada tro, era un esglai que m'alterava l'humor, que m'inquietava el temperament, que em sobresaltava dins d'aquella atmosfera de tranquil·litat intranquil·la que

m'intentava construir per aguantar fins l'endemà. Un demà incert. No m'hi havia d'obsessionar. Calia pensar en positiu. Una altra vegada la ment entrava en espiral, en bucle, imaginant el repicar de les campanes de morts, com ressonaven per tot l'espai en silenci sepulcral... La fila de gent vestida de negre que acompanyaria caminant a peu el cotxe portant el fèretre del mort. Jo... Sempre havia odiat aquesta escena de blanc i negre pel poc color, pel silenci, pels plors, per la feblesa de la vida dels qui queden... Què hi posaria a la meva esquela? O quina seria la poesia o la cançó que estaria escrita a la targeta de recordatori? La vall del riu vermell? Em sentia feble, pessimista, encongida dins la caixa, trèmula veient com a través de la finestra les branques de l'únic arbre que podia albirar es balancejaven pel vent... Sentia la fluixera. Covardia, perquè al cap i a la fi, era poruga pel que podria passar, pel que no podria controlar... ja que cada vegada més amb el pas de les hores em sentia més abatuda, més desanimada i desencoratjada pensant que el sisè sentit d'aquell algú imaginari no funcionava. Poc a poc, a cada minut m'anava acomiadant, endormiscant, potser pel poc oxigen que dins la caixa hi quedava... Era la protagonista d'una escena amb final dramàtic com solen escriure els escriptors de novel·les dins d'una escena tètrica, lúgubre i espectral. Em calia mantenir el coratge fins al final, lluitar fins al darrer alè, fins esgotar la darrera gota d'aire. Si ho podia aconseguir, segur que espantaria a l'encarregat d'obrir la funerària al matí. Podia imaginar la situació, ja que no tenia res més a fer... Què faria l'home? Fugiria? Cridaria? Entre impressionat i aterrit quedaria trastornat de per vida? Espaordit? M'imagino les converses de la gent del poble, xiuxiuejant abans o després del meu passar com fan als pobles, ... com si veiessin un fantasma, aclaparats per la situació... Quin sobrenom em posarien després de sortir de dins la caixa amb vida? Fos el que fos m'havia de concentrar en la meva respiració i entrar en mode poca despesa... No em quedava d'altra. No clarejava encara. Només la llum blanca dels llamps entre les branques de l'arbre il·luminava l'estança creant una atmosfera més freda del que ja era. Tan sols era mitjanit. Ni la matinada encara no havia arribat. Les hores passaven lentes i poc a poc em consumia i m'acabava com una espelma que s'apaga lentament. S'havien instal·lat dins meu els principals efectes subjectius de la por manifestant-se davant del perill immens de morir asfíxiada com una gran sensació de malestar, de preocupació i de pèrdua total del control. El pànic no em deixava pensar amb total claredat i normalitat.

La situació traumàtica, m'havia començat a envair sobrepasant la por. La por i el pànic s'havien convertit en terror. La sensació de por era tan intensa que em pertorbava de manera anguniosa l'ànim. El risc real i imaginari superava els controls cerebrals sense poder pensar de forma racional. Tot esdevenia pensament imaginari, distorsionat i catastrofista. Tot s'acabava. No hi hauria més futur, ni demà, ni continuïtat, ni després. Tot es tornava tan tenebrós... Estava morta de por. Sorpresa pel perill de morir pel qual encara no estava preparada. Tancada dins de la caixa, del taüt, de mi mateixa. Només volia cridar tot i que no tenia forces per sortir d'aquella caixa claustrofòbica i començar a córrer per néixer de nou. L'atmosfera que vivia i que respirava només presagiava un final fatídic. Per què era tan petita aquella caixa? Tan estreta? No m'hi podia moure. Aviat seria aniquilada. Deixaria d'existir. Passaria a ser un personatge del passat. Ja ho era a la ment dels vius. Estava a punt de traspasar cap al món dels morts, no sé ben bé si cap al cel o bé cap a l'infern. Ja em jutjarien... No tenia massa temps per pensar-hi... tenia prou feines en sobreviure a aquella atmosfera asfixiant... i si arribava a sobreviure em quedaria el sobrenom de per vida de la ressuscitada... com aquella ànima espectral ressorgida... El meu propòsit només era un... aguantar per no traspasar, sobreviure, sortir d'allà dins, respirar, beure'm tot l'aire de fora, oxigenar... positivament la ment... Quina hora deuria ser? Quan començaria a aclarir el dia? Semblava veure sortir l'albada. La mort, potser, l'havia d'interpretar com un canvi vital i no necessàriament literal. Potser implicava una vida complexa plena d'adversitats. Una prova que em calia superar. Una decisió important a prendre. Fos com fos, era un canvi que em calia saber afrontar. Definitivament, pensava que la mort era símbol de renovació, de renaixement en un altre món, de tocar el cel per tal de poder prendre contacte amb el meu costat més espiritual. Trencava amb allò més terrenal, tot i que traint-me a mi mateixa en contradicció entre lluitar fins al darrer alè o forçar el meu final anunciat fruit d'un desànim galopant. Mai no havia dilatat en el temps tanta tensió. Què més havia de témer si ja no temia res. L'amígdala del meu sistema límbic, encarregada de regular les emocions i les funcions de conservació de la calma, havia arribat al seu límit. Veure'm dins del taüt activava les àrees del cervell implicades en la lluita i la fugida, alterant tot el sistema nerviós alhora que alliberava hormones d'estrès provocant una sèrie de canvis corporals davant la clara situació de perill per morir.

Les pupil·les i els bronquis se'm dilataven, se m'accelerava la respiració, m'augmentava la freqüència cardíaca i la pressió arterial, així com el flux de glucosa als músculs. Havia entrat al fons de la pròpia ment i les emocions, personificades, intentaven gestionar tots els sentiments de por evitant d'arribar al terror que faria que perdés el control total de la situació. Sortosament, va sonar l'alarma del despertador del meu mòbil. Quin malson que havia tingut...

Reflexionar sobre el somni em portava a desafiar les meves pors adverses i ansietats, aprenent d'elles les quals suposarien a la meua vida un abans i un després possibilitant canvis importants que afectarien la meua existència. Potser la vida em donava una senyal i allò era un simbolisme de la transformació i experimentació amb una connotació positiva per a mi com a ésser humà. Potser em serviria per guanyar en desenvolupament positiu reduint la inseguretats i la por. Potser passaria a ser una anècdota que l'acabaria interpretant com una cosa bona per a mi encara que m'hagués fet sentir molta ansietat. Potser era un símbol clar d'evolució positiva. Potser portaria canvis grans a la meua vida, on començaria de nou deixant enrere el passat, renaixent el meu jo, i tot el que havia estat negatiu. Potser em convertiria en una persona nova, més forta, i molt més orientada als meus objectius. Potser m'acomiadava de tot allò dolent i perjudicial que m'havia causat dolor i malestar. Potser, era una mort metafòrica. Potser significava, un canvi de pensament per enfocar de nou les meves obligacions i responsabilitats per a les quals fins al moment no havia estat preparada. Potser era un senyal perquè em replantegés si havia de seguir pensant amb aquella persona per a la qual no significava res. Potser deixava morir dins meu l'amor perdut, l'alegria no trobada, la motivació falsa, l'entusiasme frustrat portant canvis que es traduirien en una vida més plena i satisfactòria... qui sap quina repercussió tindria aquell malson...?